

How The Hague became the city of peace and justice

125 years ago, diplomats, lawyers, military experts, and peace activists gathered in The Hague for the First Hague Peace Conference. At the meeting, they laid the foundation for today's international courts and tribunals and agreed on new treaties, which led to the reputation of The Hague as the city of peace and justice. In a new book, I tell the tale of the conferences and how they shaped The Hague and the modern world order.

When the governments of Russia and the Netherlands announced they would organise an international conference in the summer of 1899 in The Hague, the world reacted with surprise. Not only the points on the agenda, such as the limitation of armaments and the establishment of multilateral procedures to resolve disputes, appeared illusionary. The place where the conference was to take place, too, was rather unconventional.

Until late in the nineteenth century, The Hague was considered a rather sleepy town, known mainly because of the seat of the royal court, but largely irrelevant in international affairs. The British envoy to the Netherlands in the 1880s and 1890s, Sir Horace Rumbold, [wrote in his memoirs](#) rather diplomatically that The Hague was of 'interesting though not of an absorbing nature', and 'essentially a poste d'observation'.

However, with the opening on 15 May 1899 of the congress, which became [known as the First Hague Peace Conference](#), the history of The Hague, of diplomacy, and of international law changed for good. Representatives from 26 states discussed proposals for a limitation of armaments and the prohibition of certain types of weapons; they agreed, for the first time, on binding rules on warfare; and they decided to create the Permanent Court of Arbitration to provide states with an instrument to settle their disputes peacefully.

When a second conference was convened in 1907, even more states were represented and by then The Hague had become a well-known city of hope and aspirations. Across town, congresses were held in parallel to the formal negotiations. The Hague attracted activists who sought support for a Jewish state, wanted to draw the world's attention to the violence against Armenians in the Ottoman Empire, and demanded the independence of Congo.

My new book, 'De droom van Den Haag' ('The Dream of The Hague'), takes readers to the different places where people from around the world developed their ideas for peace and justice. It shows how, within a few years, The Hague developed a global reputation that still persists today. I tell the story of the Hague Conferences through the eyes of four main actors who represent the larger movements and concepts.

The Russian lawyer Friedrich Fromhold Martens was intimately involved in the preparations and the negotiations. At the 1899 conference, he drafted as a compromise a treaty article which became [known as the Martens Clause](#) and is until this day considered as a crucial element of international humanitarian law. The Austrian writer and peace activist Bertha von Suttner held dinners for select groups of participants in her hotel and gave numerous public lectures. She hoped the Hague Conferences would contribute to the abolition of war and represented the ideas of the peace movement. The Dutch minister of foreign affairs, Willem

Hendrik de Beaufort, constantly tried to navigate domestic public opinion and international ambitions. American naval officer and strategist Alfred Thayer Mahan, on the other hand, sought to prevent agreement on rules too strict to not limit the growth of the United States as emerging great power.

In The Hague in 1899 and 1907, the visions of idealists and realists shaped the discussions. Even though the conferences could not always prevent the outbreak of new wars, they laid the foundation for today's international courts and tribunals, such as the International Court of Justice, which has its seat in the Peace Palace. The Hague Conventions on the laws of war concluded in 1899 and 1907 contributed significantly to the evolution of what is modern international humanitarian law (IHL). And concepts on disarmament and arms control, multilateral negotiations and international organisations discussed then, returned in the twentieth century.

[Benjamin Duerr](#) is a German-Dutch international lawyer, diplomat, and writer.

During a celebration to mark 125 years of peace and justice in The Hague in May, the mayor of The Hague, Jan van Zanen, will receive the first copy of the '[Droom van Den Haag: De Haagse Vredesconferenties en het ontstaan van een nieuwe wereldorde](#)'. Representatives from government, the peace movement, and others will share their perspectives on the history, present and future of peacebuilding.

Hoe Den Haag de stad van vrede en recht is geworden

125 jaar geleden kwamen diplomaten, juristen, militaire experts en vredesactivisten in Den Haag bijeen bij de Eerste Haagse Vredesconferentie. Zij legden de basis voor de huidige internationale gerechtshoven en tribunalen en sloten nieuwe verdragen af, die Den Haag wereldwijd als stad van vrede en recht bekend makten. In een nieuw boek vertel ik het verhaal van de conferenties en hoe zij de stad en de moderne wereldorde vorm hebben gegeven.

Toen de regeringen van Rusland en Nederland aankondigden dat zij in de zomer 1899 een internationale conferentie zouden organiseren, reageerde de wereld verbaasd. Niet alleen de agendapunten, zoals een beperking van de wapeniging en het ontwikkelen van multilaterale procedures voor de beslechting van geschillen, leek illusionair. Ook de plek waar de conferentie zou plaatsvinden was verbazingwekkend.

Tot laat in de negentiende eeuw werd Den Haag gezien als een slaperige stad, die vooral bekend was vanwege het koninklijk hof, maar internationaal weinig belangstelling trok. De Britse gezant in Nederland in de jaren 1880 en 1890, Sir Horace Rumbold, [schreef in zijn memoires](#) diplomatiek dat Den Haag 'van interessante, maar niet boeiende aard' was, 'in wezen een observatiepost'.

Met de opening van het congres op 15 mei 1899, dat [bekend werd als de Eerste Haagse Vredesconferentie](#), veranderde echter de geschiedenis van Den Haag, de diplomatie en het internationaal recht. Vertegenwoordigers van 26 staten bespraken voorstellen voor een beperking van de wapeniging en het verbod van bepaalde wapentypen; zij bereikten voor het eerst overeenstemming over bindende regels voor de oorlogsvoering; en zij besloten tot de oprichting van het Permanent Hof van Arbitrage zodat staten een instrument hadden om hun conflicten vreedzaam op te lossen.

Toen een tweede conferentie in 1907 bijeen werd geroepen, namen nog meer staten deel en had Den Haag wereldwijde bekendheid als stad voor hoop en idealen bereikt. Overal in de stad vonden naast de officiële onderhandelingen bijeenkomsten plaats. Den Haag trok activisten aan die steun zochten voor een Joodse staat, de wereld op het geweld tegen Armeniërs in het Ottomaanse Rijk wilden alerteren en de onafhankelijkheid van Congo eisten.

Mijn nieuwe boek, 'De droom van Den Haag', neemt lezers mee naar de verschillende plekken waar mensen uit de hele wereld hun ideeën voor vrede en recht ontwikkelden. Het laat zien hoe Den Haag binnen een paar jaar een wereldwijde reputatie heeft opgebouwd die tot op de dag van vandaag bestaat. Ik vertel het verhaal van de Haagse Conferenties vanuit het perspectief van vier hoofdrolspelers die de grote bewegingen en ideeën representeerden.

De Russische jurist Friedrich Fromhold Martens was nauw betrokken bij de voorbereidingen en de onderhandelingen. Op de conferentie in 1899 stelde hij een artikel op die [bekend werd als de Martens clause](#) en nog steeds als cruciaal element van het internationaal humanitair recht wordt beschouwd. De Oostenrijkse vredesactiviste Bertha von Suttner organiseerde in

haar hotel diners voor selecte groepen deelnemers en gaf meerdere lezingen. Zij hoopte dat de Haagse Conferenties tot de afschaffing van oorlogen zouden leiden en vertegenwoordigde met haar ideeën de vredesbeweging. De Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken, Willem Hendrik de Beaufort, moest een balans vinden tussen de nationale publieke opinie en internationale ambities. De Amerikaanse marineofficier en strateeg Alfred Thayer Mahan daarentegen probeerde elke afspraak tegen te houden die de groei van de Verenigde Staten als opkomende grootmacht zou beperken.

In Den Haag vormden de verschillende ideeën van idealisten en realisten de discussies. De conferenties konden het uitbreken van oorlogen niet altijd konden voorkomen, maar zij legden wel de basis voor de huidige internationale gerechtshoven en tribunalen, zoals het Internationaal Gerechtshof dat zijn zetel in het Vredespaleis heeft. De Haagse Conventies uit 1899 en 1907 over het oorlogsrecht droegen wezenlijk bij aan de groei van het moderne internationaal humanitair recht. En concepten zoals ontwapening en wapenbeheersing, multilaterale onderhandelingen en internationale organisaties die toen onstonden, kwamen in de twintigste eeuw terug.

[Benjamin Duerr](#) is een Duits-Nederlandse jurist, diplomaat en schrijver.

Tijdens een viering van 125 jaar vrede en recht in Den Haag in mei zal de burgemeester van Den Haag, Jan van Zanen, het eerste exemplaar van '[De droom van Den Haag: De Haagse Vredesconferenties en het ontstaan van een nieuwe wereldorde](#)' in ontvangst nemen. Vertegenwoordigers van politiek, de vredesbeweging en anderen delen hun perspectieven op de geschiedenis, het heden en de toekomst van vredesopbouw.